

OPINIONS

Nº 122 - any 2020

Altres absències

En les Opinions anteriors vaig fer referència a la tristor que ens ocasiona l'absència de persones estimades, però, n'hi ha d'altres, que també formen part de la nostra vida i una d'elles és: l'absència d'afecte.

Segons els psicòlegs, les persones que reben mostres d'amor des del moment de néixer, són més estables emocionalment. Per contra, qui ha patit aquesta mancança durant la infància i l'adolescència, té predisposició a la introversió i a la solitud, poca autoestima i rebutja o s'incomoda quan algú els fa mostres afectives.

Malgrat la solitud volguda (no imposada), és necessària per a tenir moments de reflexió sense que res o ningú pugui destorbar-la, el contacte humà, amb les torbacions positives o negatives que comporta, és fonamental per adquirir una maduresa emocional.

Durant el temps que no hem pogut desplaçar-nos allà on volíem, obligats a quedar-nos a casa per culpa de la propagació de la COVID-19, qui més, qui menys, ha passat moments d'angoixa, agreujada en les persones que viuen soles, per no haver pogut manifestar i rebre físicament, demostracions d'estima, a les quals, no s'acostuma a donar importància fins que, per una raó o altra, es deixen de percebre.

Des de fa segles, s'ha escrit molt i se segueix escrivint, sobre l'absència afectiva; per tant, deixo aquest tema de banda i em dispenso a fer una petita ressenya sobre una altra absència a la qual no se li dóna la importància que caldria: l'absència de valors, entesos com un conjunt de normes indispensables per a la millor convivència.

Pitàgores digué: *"Els valors temperen l'ànima per a fer front a les dificultats de la vida"*.

És indubtable que hi ha uns valors que es mantenen. Altres en canvi, han anat variant al llarg del temps i altres, estan sent substituïts per conductes reprotxables en tots els àmbits: personal, social, polític i religiós.

Conductes que condueixen cada vegada més a la violència de gènere dins i fora de l'entorn familiar; a la delinqüència; a la falta de respecte a grans i a joves; a les agressions sexuals; a la drogoaddicció; a la corrupció; a la falsedat; al lladronici, a la traïció; a la xenofòbia; i... un llarg etcètera. D'aquests conductes se'n parla molt, però, tot indica que s'estan assumint sense que hi hagi una autèntica voluntat per solucionar-ho.

¿Poden ser causants de tot aquest desori, els conflictes familiars, molts d'ells ocasionats per una situació econòmica precària; falta d'amor en la parella; divorcis; embarassos prematurs o no desitjats; avortaments; relacions sexuals prematures, promiscuïtat i algunes altres que de mica en mica s'estan establint com a fets corrents?

Hi ha altres absències que també cal destacar: l'absència de no saber escoltar i respectar les opinions dels altres. L'absència d'humilitat per reconèixer els errors comesos. L'absència d'honestedat, de sinceritat, de tolerància, de gratitud... Absències de tot ordre, a les que es podria afegir l'absència d'urbanitat.

Recordo els meus primer anys d'escola què s'havia d'estudiar un llibre titulat "Urbanidad" (en castellà), on s'exposava com comportar-nos adequadament a casa i en societat. Normes d'higiene; puntualitat; menjar amb la boca tancada i no parlar amb la boca plena; no emprar un llenguatge groller; en cas de badallar, esternudar o tossir, posar la mà o el mocador davant de la boca o del nas; com ser servicial i tractar les persones amb respecte; un si us plau per demanar un favor i gràcies si s'ha rebut; un perdoni; amb molt de gust; de res... totes elles i més, normes indispensables per a una bona relació familiar i social.

Hi ha una dita catalana que diu: "Bones maneres, ajunten cabals i obren portes principals".

Pel que fa a l'àmbit polític, també hi ha grans absències, sobretot, d'honestedat. No cal que anomeni tots els escàndols que han comès uns i altres, ja que cada dia els mitjans de comunicació, amb insistència, en fan pregó.

En quant a la religió i deixant de banda grups religiosos i comunitats que segueixen al peu de la lletra una "espiritualitat" rígida i exclusiva a què obliguen els seus líders; podem fer-nos les següents preguntes: ¿S'està perdent el fet religiós i les creences que fins no fa gaire tenien un gran significat com a valors en la societat? ¿S'ha convertit la religió només en la rutina d'uns actes litúrgics als quals s'assisteix, per què "toca", en dates molt assenyalades o per un esdeveniment social? ¿Estan cansats els feligresos de prèdiques llargues i fora de lloc en el segle XXI?

¿Hi ha una part de culpabilitat en aquesta pèrdua d'espiritualitat, per l'autoritarisme, la prepotència vorejant la supèrbia, la falta d'empatia, d'esperonament espiritual i altres "qüestions", que exerceixen una part important dels seus dirigents?

Tot l'esmentat ajuda al fet que hi hagi una crisi i buidor de valors, però, n'hi ha una altra que també predomina: la fal·lera de guanyar diners per a satisfer apetències personals com el sexe, la beguda, la golafreria, la droga, el "figurar"... oblidant moments de reflexió que donen serenitat i pau interior.

¿Tal vegada la reflexió està sent substituïda per l'exhibicionisme, la frivolitat i el que tot si val, manifestada diàriament pels diferents mitjans de comunicació i xarxes socials, on els participants d'un col·loqui, suporten paraules vexatòries i humiliacions perquè després reben una bona retribució?

Confiem que aquesta manera de fer, sigui reversible a no trigar, perquè sinó, generacions futures no tindran en qui emmirallar-se.

Comiat

Després de tantes absències: sortós qui gaudeix d'abraçades, carícies, petons i paraules afectuoses que, nascudes des del cor i donades o rebudes amb amor, donen sentit a la vida i ajuden a potenciar vincles d'amor, d'amistat i de confiança.

Potser sense saber-ho... posseeix un gran tresor.

Maria Mercè Usón